

[Landbrugsministeren]

Den resterende beholdning af lægemidler ved behandlingens afslutning kræves ikke destrueret, men besætningsejeren må kun anvende lægemidlerne efter, at en dyrlæge under et besøg har givet anvisning på behandlingen. Hvis en besætningsejer anvender de resterende lægemidler til behandling uden anvisning fra en dyrlæge, vil han kunne straffes for uberettiget udøvelse af dyrlægegerning.

På baggrund af spørgsmålets begrundelse skal det understreges, at det vil være i strid med bestemmelserne, hvis en dyrlæge udleverer antibiotika til behandling efter besætningsejerens skøn over, om der er behov for behandling.

Spm. nr. 945

Til *landbrugsministeren* (28/4 81) af:

Askjær Jørgensen (FP):

»Finder ministeren det ikke urimeligt, at de nye bestemmelser om antibiotika og eventuel fratagelse af dyrlægens autorisation skal gøre dyrlægernes arbejde usikkert og urimelig risikofyldt og dermed belaste dyrlægens nervesystem og samarbejdsforholdet mellem landmand og dyrlæge, og kan ministeren give klare retningslinier, der kan betrykke forholdet for både landmand og dyrlæge?«

Begrundelse

I sidste nummer af *Hyologisk Tidsskrift* (4/81) findes der et interview med veterinærdirektøren, landbrugsministeriets højeste veterinære embedsmand.

Det fortælles i interviewet, at man nu rent administrativt kan fratage en dyrlæge hans autorisation (ret til at foreskrive recepter), dersom man finder, at han ikke har overholdt de veterinære regler.

Endvidere pointerer veterinærdirektøren, at han aldrig går væk fra, at antibiotika højst må udleveres til 30 dages forbrug. Det vil med andre ord sige, at en dyrlæge, når han besøger en landmand, skal kunne optræde som spåmand og forudsige, hvor megen sygdom – og herunder brug for antibiotika – en landmand kan komme ud for i løbet af 30 dage.

Besvarelse (6/5 81):

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

Bortset fra, at der fra den 1. november 1978 er forbud mod anvendelse af kloranampenicol til husdyr, er der ikke siden 1972 gennemført nye bestemmelser om antibiotika.

Bestemmelserne om administrativ fratagelse af dyrlægers rettigheder er heller ikke nye. Bestemmelse herom findes i dyrlægeloven fra 1964.

I bekendtgørelse af 1. november 1955 om dyrlægers indkøb, distribuering og dispensering af lægemidler til dyr fandtes en bestemmelse om, at Det veterinære Sundhedsråd ved grov eller gentagen overtrædelse af bekendtgørelsens bestemmelser kan fratage den pågældende dyrlæge retten til at distribuere og dispensere lægemidler. Sundhedsrådets afgørelse var endelig og kunne ikke indbringes for retten.

Ved dyrlægelovens ændring i 1980 blev en tilsvarende bestemmelse indsat i lovens § 11 a. Herefter kan landbrugsministeren, hvis en dyrlæge gør sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af bestemmelser om dyrlægers ordination, distribuering eller dispensering af receptpligtige lægemidler til dyr, fratage ham retten til at ordinere, distribuere og dispensere lægemidler.

Sådan fratagelse sker efter den i dyrlægeloven foreskrevne fremgangsmåde, og landbrugsministerens afgørelse kan forlanges indbragt for domstolene.

Det er mit indtryk, at de gældende retningslinier er tilstrækkelig klare til at undgå væsentlige samarbejdsvanskeligheder mellem landmænd og dyrlæger, der er indstillet på at overholde de gældende bestemmelser.

Spm. nr. 951

Til *indenrigsministeren* (29/4 81) af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»Vil ministeren oplyse, om retten til tilfornordede vælger, valgstyrere og lignende følger personer, valgt ind i kommunale råd, eller partier, der ved et valg er blevet repræsenteret i kommunale råd, samt hvem der har ret til at udpege de vurderingsmænd, bestyrelsesmedlemmer og lignende, der tilkommer et parti i det øjeblik, hvor en eller flere af partiets repræsentanter i det kommunale råd er blevet løsgængere?«